

Never Love a Cowboy

Lorraine Heath

Copyright © 2000 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să nu iubești un cowboy

Lorraine Heath

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Să nu iubești un cowboy / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3944-8

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Să nu iubești un cowboy

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

Capitolul 1

Fortune, Texas
Octombrie 1865

Fiind crescut în fundul iadului, Harrison Baingridge ar fi trebuit să se fi deprins cu dezamăgirile vieții.

Și îl irita enorm că nu era.

Cu o privire cinică, cercetă interiorul saloonului mohorât. Nu semăna deloc cu cluburile de gentlemen pe care le frecventase în Londra. Dar, până la urmă, nimic din locul ăsta uitat nu-i amintea de Anglia, așa că acceptase bucuros oportunitatea de a pleca.

Fie că își dădea seama sau nu, femeia care stătea vizavi de el deținea cheia salvării lui. Jessye Kane scoase un pufăit care îi puse în mișcare buclele de un roșu strălucitor scăpate din cosițe.

– Hai, acum, n-o lua personal! zise ea cu o voce care-i aminti lui Harrison de un fuior de fum ce împresoară un buștean înainte de a fi cuprins, în sfârșit, de foc și transformat în cenușă. Dar n-am încredere în tine nici cât negru sub unghie.

Cuvintele ei îi răniră inima, dar Harrison știa să-și mascheze suferința produsă de impactul vorbelor ei. În copilărie, își înecase emoțiile într-o fântână fără fund, o manevră care acum îi oferea un avantaj la jocul de cărți, pentru că nimeni – nici măcar prietenii lui de încredere, Christian Montgomery și Grayson Rhodes – nu-i putea citi gândurile.

– Din contră, răspunse el, ridicând paharul de whisky în semn de salut silențios. Sunt cu adevărat onorat. Mereu te-am crezut genul de femeie expertă în a se lepăda de bărbați.

Nu-i făcu nici o plăcere să-i vadă obrajii îmbujorându-se și ștergând fără urmă pistruii delicați. Dar autoapărarea era un învățător nemilos, și el își învățase bine lecția.

Ea se uită în treacăt la Christian Montgomery, care stătea lângă el, apoi își opri privirea fermă asupra lui Harrison. Ochii ei erau verzi

precum primăvara, când se iveau primii muguri. Își ridică ușor bărbia. O cunoștea destul de bine ca să recunoască în acel gest mărunt un avertisment de rău augur.

Ea despătură o bucată de hârtie.

– Sunt interesată să particip la aventura asta cu vite de care voi doi faceți atâta tam-tam. Sunt dispusă să finanțez totul exact așa cum am discutat, dar afacerea va fi între mine și Kit. Vom împărți profitul jumate-jumate. Am scris un acord pe care am nevoie să-l semnezi înainte să dau vreun ban.

Refuzul ei de a-l accepta ca partener era o altă lovitură de bici, dar admirația lui pentru simțul ei înăscut de afaceri crescuse. Se părea că și ea învățase bine lecțiile supraviețuirii.

– Stai un pic, începu Kit.

Harrison ridică o mână pentru a-l opri pe prietenul lui. Își uni buricele degetelor și le apăsă peste bărbia nerasă.

– Ai motiv să crezi că există vreo garanție în toată povestea asta?

– Da. Din câte îmi dau seama, Kit a pus la punct toate planurile și aranjamentele. Cea mai grea muncă pe care eu te-am văzut vreodată s-o faci a fost să te uiți lung la soare și să te așezi pe vine la umbră.

Biciul tăie mai adânc.

– Asta-i ridicol, zise Kit. Harry are partea lui...

– Și hârtia? îl întrerupse Harrison.

– Conține toate detaliile, ca să nu avem surprize la final legat de cine ce primește.

În cele trei luni de când Harrison o cunoscuse pe Jessye, între ei se înfiripase o tentativă de prietenie. Ea servea băuturi în saloonul tatălui ei, uneori juca poker cu Harrison și mereu lăsa să se știe clar că nu o interesa deloc să-l însoțească într-un dormitor de la etaj.

Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Până recent, el muncise pe câmp ca un muncitor oarecare. Câtă vreme culesese bumbac, soarele îl arse nemilos, mâinile îi sângeraseră și spatele îl duruse până la agonie. Poate că ea i-ar fi admirat eforturile mai mult dacă el s-ar fi plâns.

El și Kit căzuseră de acord că exista o metodă mai simplă de a face avere. Cu vite. Statele din nord aveau o nevoie disperată de carne de vită, de care fuseseră lipsiți în perioada războiului. Din păcate, era nevoie de timp și bani să duci vitele la vânzare. Timpul nu reprezenta o problemă. Harrison avea timp din belșug.

Banii erau obstacolul – sau mai precis, lipsa lor. Din motive pe care Kit nu le divulga, foarte puțini din banii lui erau disponibili. Harrison jucase banii pe care-i câștigase pe câmpurile de bumbac.

Cu toate astea, în ciuda prostiei sale, acum era hotărât să reușească acolo unde tatăl lui socotea că va greși.

Dar pentru a reuși, avea nevoie de capital, și Jessye îl avea. Nu mult, dar suficient. Bani pentru visat, așa le spusese ea.

Jucase poker cu ea suficient de des încât să se știe că nu juca la cacealma. Ea era ultimul investitor la care mai puteau spera, lucru de care era conștientă. El încuviință scurt din cap.

– Semnează hârtia, Kit.

– Dar zice că tu nu vei lua nimic...

– Va primi o sută de dolari la finalul drumului, exact ca și ceilalți oameni angajați, zise Jessye.

– Inacceptabil, ripostă Kit. Este partener de afacere cu drepturi ega...

– Pentru mine sunt acceptabile condițiile, îl întrerupse Harrison, cu calm. Semnează hârtia.

– Nici nu mă gândesc.

– Semnează nenorocita aia de hârtie! mârâi Harrison.

Cu privirea ațintită asupra lui Jessye, Harrison auzi penița scrijelind hârtia când Kit semnă. Ea se foi ușor în scaun. Bun. Un pic de agitație nu-i strică și îi mai alină și lui orgoliul rănit.

Kit împinse hârtia spre ea.

– Poftim, deși eu voi împărți câștigul meu cu Harry.

– Poți să faci ce vrei cu partea ta, îi zise ea.

– Slavă Cerului! Mă temeam că mai emiți vreo pretenție.

– Nimic altceva, dar vreau să vă amintesc că merg cu voi.

– Credeam că odată ce-am semnat contractul nu mai e nevoie să vii tu să ne urmărești mișcările, vorbi Kit pe șleau.

– Nu dau banii din mână fără să știu încotro se duc.

Harrison trase de vesta din țesătură roșie pe care o avea pe sub haina neagră.

– Îți dau cuvântul meu că banii tăi vor fi în siguranță...

– Harry, ticălosule, n-aș avea încredere în cuvântul tău nici dacă Dumnezeu de sus l-ar sculpta în piatră.

Lui nu-i păsa dacă ea avea sau nu încredere în cuvântul lui, dar din motive pe care nu le putea înțelege voia cu disperare ca ea să aibă încredere în el. Din prima clipă în care o văzuse într-o rochie ponosită servind băuturi în acel saloon, îi trezise curiozitatea. Dacă avea vreun strop de inocență în ea, era un singur fir, țesut printr-o tapiserie pe care el tânjea să o descopere. Dacă ar fi putut să-i pună

personal banii în mână, în mod clar ar fi câștigat un avantaj... și poate șansa de a urca împreună scările spre dormitorul ei.

– Jessye, iubire, nu ne-am născut nici noi de ieri, de azi, zise el. Am vorbit cu oameni care au mânat vite dinainte de război. Nu cred că-i o idee prea bună să vii cu noi în această călătorie.

Încrucșându-și brațele peste masă și aplecându-se în față, ea îi susținu privirea.

– Cine v-a învățat, pe tine și pe Kit, cum să trageți cu pistolul și cu pușca?

Oftând, înjură fiecare argument pe care știa că i-l va arunca în față.

– Tu.

– Ce v-am învățat despre caii de prăsilă?

– Că sunt un grup de cai și că vom avea mai mulți cai decât oamenii, recită el de parcă citea dintr-o carte plictisitoare.

Ea zâmbi mândră.

– Ce este un *armitas*?

– Șorțul ala tâmpit din piele care este crăpat de la mijloc și se leagă în talie și la genunchi. Arată ridicol și n-am de gând să-l port.

– Îl vei purta și-mi vei fi recunoscător pentru asta. Mă îndoiesc că vreunul din voi știe cu care din extremități se ridică prima oară o vacă de la pământ. Fie că voi, ageamiilor, vreți să admiteți sau nu, aveți nevoie de mai mult decât de banii mei. Aveți nevoie de *cunoștințele* mele. Se rezemă din nou în scaun. Trebuie să-l ajut pe ta...

– Înainte să pleci, am nevoie de aprobarea ta într-o problemă importantă, zise Kit, scoțând de sub masă o tijă de fier.

La un capăt avea un triunghiul plat prin care un bărbat putea să strecoare o mână înmănușată. La celălalt capăt avea un L în vârful lui T.

– Marca noastră a fost făcută să ne reprezinte parteneriatul: Texas Lady. Harry a venit cu ideea numelui, ales în onoarea investitorului nostru. Desigur, decizia a fost luată înainte să ne dăm seama că el nu va avea aceleași drepturi...

– Kit, îl avertiză Harrison, disprețuind indignarea îndreptățită de pe chipul prietenului său.

Kit îl privi caustic, apoi continuă:

– Dacă nu-ți place numele sau cum arată, o putem schimba, dar aș vrea să știu în seara asta, pentru că mai am de făcut câte ceva până mâine, la plecare.

Harrison o privi cum abia atinge literele, de parcă erau niște pietre prețioase fine, și nu doar un fier care avea să fie încălzit și pus pe dosul animalelor. Îi interzisese lui Kit să dezvăluie marca, pentru că voia să o surprindă. Judecând după uimirea de pe chipul ei, reușise.

Ea ridică ochii spre el.

– Texas Lady?

Harrison ridică din umeri de parcă numele nu era cine știe ce.

– Mi s-a părut potrivit. Ne-am gândit că Tripul E vine de la cei trei englezi, dar din moment ce Gray a luat nefericita decizie de a se căsători și și-a concentrat eforturile spre agricultură, Dublu E nu mai are același impact.

– Nu sunt chiar o mare doamnă, zise ea și își retrase degetele de parcă fierul ar fi ars-o. E bine și-așa. Trebuie să închid.

Harrison o privi cum pleacă fără măcar să adreseze un „mulțumesc”. Îmbucurător de onestă și deranjant de directă cu părerile ei, era fără dubiu cea mai exasperantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Și o impresionase cu cadoul lui... profund, dacă lacrimile ce i se iviseră în ochi înainte să se salte în picioare erau vreun semn.

– Corectează-mă dacă greșesc...

– Nu asta fac de obicei? îl întrerupse Harry, luându-și ochii de la Jessye.

Kit miji ochii de un albastru pal. La naiba, pe Harrison îl apuca dambalaua când prietenul lui îl examina așa.

– Trăiam cu impresia că tu și ea erați prieteni, poate chiar iubiți...

– Nu în viața asta.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai sugerat să venim la ea?

– Pentru că ea are bani.

– I-am fi putut găsi altundeva.

– Unde? Oamenii din statul ăsta sunt incredibil de săraci de când cu războiul. Cât despre cuceritorii care vin, n-am încredere în ei. O fi din cauza moștenirii mele saxone.

Kit se încruntă.

– Am fi putut apela la un bancher.

– Și de unde, mă rog frumos, ai face rost de-o scrisoare de recomandare? Reputațiile noastre sunt departe de a fi impecabile. Ar trebui să ne considerăm norocoși că Jessye are încrederea pe care o are în noi.

- Nu are deloc încredere în noi.

- Nu avem nevoie de încrederea ei. Avem nevoie doar de banii ei, pe care acum îi avem, și de cunoștințele ei despre statul ăsta și despre vite, pe care-i dispusă să le împărtășească.

Kit clătină din cap.

- Nu-mi miroase a bine, Harry. Nu-mi miroase a bine deloc.

- Ce te îngrijorează? Ai planificat totul.

- Pe hârtie. Socoteala de-acasă nu se potrivește cu aia din târg.

Kit își frecă degetul mare peste cicatricea de sub bărbie. Harrison mereu considerase a fi un mare păcat faptul că așa-numitul conte de Ravenleigh aplicase un vătrai încins pe pielea celui de-al doilea fiu al său, pentru ca nimeni să nu-l confunde cu fratele lui geamăn - moștenitorul de drept.

- Mi-aș dori s-o conving să nu vină. Am un presentiment legat de călătoria asta, zise Kit.

- Spune-mi de unde putem face rost de fonduri pentru provizii și anulez cu plăcere aranjamentul nostru cu ea.

- David Robertson ar putea să ne finanțeze drumul.

- Texanul ăla care a vizitat Ravenleigh acum câțiva ani? Întrebă Harry.

- Da. Era destul de înstărit.

- Înainte de război. Acum ar putea fi un cerșetor, din ce bănuim.

- Aș putea să mă interesez discret, să aflu dacă este interesat...

- E discutabil. Ai semnat un contract cu Jessye.

Și-apoi Harrison voia de la Jessye mai mult decât banii ei sau ce știa ea despre vite. Voia să urce împreună cu ea scările ce duceau în iatacul ei.

- Dar tocmai ai spus că dacă pot găsi o altă sursă de finanțare...

- Pentru că n-am crezut că vei găsi! Uită-te numai la împrejurimile astea monotone! Așa o șansă ți se ivește o dată în viață. Prefer să împart șansa asta la prosperitate cu o femeie care n-a știut niciodată ce-i bogăția, decât cu un bărbat care o ia ca pe ceva dat.

- E-un risc, Harry. Ne-am putea întoarce cu mâinile-n buzunar.

- Știe și ea asta. Își riscă banii pentru un vis de-al ei, Kit. Cum să-i spui așa, pe nepusă masă, c-am găsit un investitor care ar fi mai pe placul nostru?

- Ții la ea, zise Kit sumbru. Poate că nu te-ai culcat cu ea, dar ai ceva sentimente pentru ea.

- Îți înțeleg condiția. Nu este nimic mai mult de-atât.

- Ba este, și-am să mă rog să nu ajung să regret. Oftând adânc, Kit se ridică, își luă fierul de marcat vite și-l agită prin aer de parcă ar fi fost o spadă. Mă duc să termin cu pregătirile.

- Perfect. Și fii mai vesel, pentru numele lui Dumnezeu! Cât poate fi de greu să mâni niște vite spre nord?

- Nu munca mă îngrijorează, ci necunoscutul. Nu știu ce planuri să fac când habar n-am ce mă așteaptă.

- Îți faci prea multe griji din orice. Un pic de risc face viața mai picantă.

- Bănuiesc că depinde de natura riscului.

În timp ce Kit se îndrepta spre scări, Harrison auzi răsunând în saloon râsul răgușit al lui Jessye, care-și mâna în noapte ultimii clienți prin ușile batante. Se întrebă ce spuseseră de o făcuseră să râdă așa dezlănțuit. I se părea că în râsul acela plutea o undă de neîncredere.

Privi apoi scena în care ea vorbea cu tatăl ei și-i zâmbea în tot acest timp. Nu-și amintea să-i fi zâmbit vreodată tatălui lui - sau invers.

Ea își bătu cu afecțiune tatăl pe spatele ușor încovoiat, după care ieși pe o ușă ce dădea, din câte știa el, în camera din spate. Reveni cu o găleată cu apă ca să curețe podeaua până avea să lucească. Momentele lui preferate din noapte erau atunci când ea freca în genunchi mizeria. Șoldurile ei se mișcau circular, la fel ca mâinile, și nu se putea gândi decât ce mare plăcere i-ar fi făcut să se afle sub ea.

Ea refuzase însă *acea* propunere de nenumărate ori. Îi spusese că nu era genul *acela* de femeie, dar el se îndoia de vorbele ei, pentru că nu întâlneau încă vreuna care să servească pe la mese și să nu fie așa.

Mișcările tatălui ei îi atraseră atenția când individul, slab, dar vânos, traversa saloonul. Capul îi era presărat cu smocuri de păr de un roșu mai deschis decât al fiicei lui. Ochii lui verzi aveau o licărire dură.

- Vreau să vorbim.

Harrison flutură o mână către scaunul pe care-l eliberase Kit.

- Te rog, ia loc, atunci.

Jonah Kane își lăsă corpul subțire să alunece pe scaun.

- O să fiu sincer cu tine. Nu sunt de acord ca Jessye să meargă cu voi în călătoria asta.

- Nici eu, dar e foarte încăpățânată.

Jonah chicoti și se frecă în barba zbârlită.

– Ea îi zice independentă. Cică din moment ce are douăzeci și unu de ani, e mare. Nu-și dă seama că pentru un tată, fiica lui rămâne toată viața un copil.

Harrison se simți de parcă l-ar fi palmuit cineva.

– Are doar douăzeci și unu de ani?!

Jonah își miji ochii urduroși.

– Cât de mare credeai că e?

– Un pic mai mare.

N-o întrebese niciodată ce vârstă avea, mereu o crezuse apropiată de cei douăzeci și opt de ani ai lui. Își imaginase că era o femeie cu experiență, care muncea într-un saloon, înconjurată toată noaptea de bărbați, dar dacă avea doar douăzeci și unu de ani... Sfinte Dumnezeule, putea fi adevărat ce pretindea ea? Era încă inocentă? Poate că refuzurile ei nu aveau nimic de-a face cu el, ci cu puritatea ei.

– E tânără, dar nu-i place să recunoască, zise Jonah.

Harrison fu surprins să vadă lacrimi sclipind în ochii bătrânului înaintea ca acesta să se aplece spre el cu o privire de fier.

– A fost rănită. Inima i-a fost făcută bucăți și aruncată ca momeala pentru vulturi. Nu vreau s-o văd iarăși la fel.

– Nu avem nici o intenție s-o rănim. Ea e investitorul nostru în afacerea asta și va avea parte de tot respectul și considerația noastră.

Jonah miji ochii.

– Când se mână vitele, sunt multe nopți lungi. Dacă vine înapoi cu cea mai mică zgârietură pe inimă, îți tai *cojones* și ți le dau să le mănânci.

Harrison tuși. Texaniiăștia foloseau așa de des cuvinte spaniole, că uneori îi era dificil să urmărească conversațiile lor, dar prinsese esența.

– Treaba asta mă va face să nu mai pot avea urmași?

– Ai face bine să iei aminte!

– Atunci am să țin cont de amenințarea ta pe durata călătoriei noastre.

– Fă ce vrei, numai nu uita ce ți-am zis.

Jonah se ridică și începu să ridice scaunele pe mese.

Harrison își frecă degetele prin barba groasă, întrebându-se de ce, dintre toate lucrurile pe care Jonah tocmai i le dezvăluise, mai tare îl deranja că un individ îi frânsese inima lui Jessye decât ideea de a fi transformat într-un eunuc.

Nu bănuise niciodată că atitudinea ei dură era o formă de auto-apărare. Păcat! Nu-l interesa să repare inimi care fuseseră cândva frânte. O inimă frântă rămâne un mozaic etern de piese rupte, mai delicată și dispusă să se frângă din nou la cel mai mic seism.

Experiența îl învățase acest adevăr lamentabil.

Jessye Kane stătea afară, în fața saloonului tatălui ei și trăgea adânc aer în piept, lăsând ca răcoarea aerului de toamnă să ducă departe de ea duhoarea de alcool vărsat și fum de tutun. Privi spre stelele care scânteiau pe cerul nopții precum niște diamante pe o catifea neagră. În următoarele luni, avea să doarmă sub ele și le va folosi drept ghid în călătoria ei.

La capătul acelei perioade, dacă totul se desfășura conform așteptărilor, avea să transforme modestele ei economii într-o sumă considerabilă de bani. Spre deosebire de Harry, care era motivat de ambiție, ea era inspirată de teamă, teama că indiferent cât de puternică era, niciodată nu avea să fie suficient de puternică pentru a-și proteja sufletul.

Și inima ei se afla fără doar și poate în pericol. Imaginea mărcii i se întipărise în mine. „Texas Lady.“ Nume ales pentru ea. Niciodată în viața ei nu se simțise o doamnă, nu una adevărată. Fusese nevoită să coboare cu picioarele pe pământ și să-și amintească cu cine avea de-a face: un bărbat renumit pentru că trișa, un bărbat care dădea de înțeles că voia să se culce cu ea.

Cât lucruse pe câmpurile de bumbac ale lui Abbie Westland pe timpul recoltei de vară, Jessye aflase că Harry avea tendința să stea la umbră, să mănânce pepene roșu și să distreze copiii făcând diverse trucuri cu cărțile de joc. Participa la cules doar când Grayson Rhodes îi aducea un sac gol. Și imediat ce-l privea din nou, îl vedea așezat tot la umbră, fără să facă nimic.

Avea să aibă parte de o trezire la realitate brutală. N-o să mai apuce să taie frunză la câini cât timp dura drumul cu vitele.

Întorcând ușor capul, ridică privirea spre ferestrele de la etajul al doilea, unde erau găzduiți oaspeții care plăteau. Camera închiriată de Harry se afla vizavi de a lui Kit, despărțite de un hol lung și îngust.

Văzu lumina slabă a lămpii luminând fereastra – fereastra lui Harry. Nu voia să se gândească la ce făcea în clipa aceea Harry, dar nu părea să reușească.

Se dezbrăca probabil de hainele alea elegante pe care le purta, haine care ar fi făcut orice alt bărbat să arate ca un filfizon. O enerva

că de fiecare dată când ea se așeza lângă el la o masă de joc, simțea arăta ca naiba, în comparație cu el, care era plin de farmec și sofisticat.

Hoinărind prin câmpurile de bumbac, se bronzase. Când amesteca un pachet de cărți, degetele lui abile o fascinau. Avea o atingere așa de ușoară, încât cărțile abia șopteau când le alegea, și ea își impunea atunci să se lupte cu viziunea acelor mâini plimbându-se pe corpul ei cu aceeași experiență cu care mânuiau cărțile.

Se bucura de ciorovăiala lor verbală, se simțea provocată de capacitatea lui de a câștiga mereu cu mâna pe care o împărțea. Din considerație pentru suspiciunea ei, el juca cu mânecile ridicate, pentru ca ea să știe că nu folosea alte buzunare sau ustensile care să-i ofere cărțile de care avea nevoie. Dar ea mai știa că antebrațele lui nu erau plăpânde și albe ca ale unui bărbat care-și petrecuse viața în huzur. Venele pulsau pe sub pielea lui, iar mușchii păreau încordați chiar și când brațele lui erau în repaus. Nu avea sens, dar nimic legat de el nu avea.

La naiba, ce mult i-ar fi plăcut să-și dea seama cum trișa. Poate că atunci nu s-ar mai uita la el cu o intensitate vecină cu obsesia. Dumnezeu să o ajute, memorase aproape fiecare centimetru din el, încercând să-l prindă când o înșela.

El jura că nu trișa niciodată când juca cu ea, dar ea știa că asta era o minciună sfruntată – altfel, ar câștiga și ea din când în când. Nu era o jucătoare de poker chiar atât de slabă.

Acum, Harrison avea nevoie de ea – sau mai precis, avea nevoie de banii ei. Ar fi putut să-i dea fără vreo obligație dacă nu-i spunea mereu „Jessye, iubire“. Avea încredere în acel alint cam cât avea încredere în el. Știa că n-o iubea, și considera că folosirea cuvântului batjocorea un sentiment care avea puterea de a răni fără milă și de a vindeca necondiționat.

Lumina de la fereastra lui se stinse și își dădu seama că el se culcase. Nu îndrăzni să se gândească la ce ar fi putut să nu poarte când dormea. De fiecare dată când îi schimba așternuturile se întreba dacă cunoscuseră atingerea mâinii lui goale... a stomacului... a fundului...

Sau dormea fără ca pielea să suporte altceva decât mângâierea aerului nopții?

Închise strâns ochii și își întoarse capul. Jurase să nu mai aibă de-a face cu vreun bărbat până nu ajungea să fie o femeie independentă, deși Harry avea un fel năucitor de-a o face să regrete jurământul ăsta.

Pierduse numărătoarea de câte ori o invitase să i se alătore sub pătura lui. Vocea lui avea un ritm provocator, dar ochii lui, o, Doamne, ochii lui ca de smarald exprimau o vulnerabilitate care o făcea să fie și curioasă, și temătoare. Nu era deloc așa de simplu precum părea.

Un jucător care risca mult manipula cărțile, folosea cuvinte tari și îi plăcea să bea tărie. Cu toate astea, mai avea o fațetă, la fel cum ai întorce un diamant și i-ai vedea strălucirea dintr-un alt unghi. O aroganță în felul cum își rostea numele. Era al doilea fiu al unui conte, trimis aici să-și croiască drum prin viață.

Cu vite, se gândi ea, avea toate șansele să reușească. Ea știa multe despre vite. Înainte de război, cunoscuse un bărbat care mâna longhorni¹ spre California. Gerald Milton. Lui îi plăcea să vorbească, și ei, să asculte.

Nu o privise așa cum o făceau majoritatea bărbaților – ca pe whisky-ul de care te bucuri seara și uiți când se face ziuă.

Aflase prea târziu că în spatele privirii lui inocente se ascundeau o mulțime de defecte.

– Jessye?

Privind peste umăr, ea zâmbi cu căldură.

– Hei, tată!

Tatăl ei apără în pragul ușii ce dădea spre camerele unde dormeau ei, în spatele saloonului.

– Bănuiesc că nu te pot convinge să nu te duci, zise el.

Întorcându-și privirea spre stele, ea își petrecu mâinile în jurul taliei.

– Nu.

– O să fie mulți bărbați...

– Pot să-mi port de grijă în preajma bărbaților. Și apoi, o să fiu îmbrăcată ca ei. După câteva zile, vor uita că sunt femeie.

– Sunt mulți kilometri în afara orașelor. E puțin probabil să uite.

– Voi fi bine, tată.

Îi auzi oftatul purtat de vânt.

– Ești ca maică-ta, să știi. Încăpățânată, hotărâtă. Nu pot să nu mă gândesc c-ar fi fost cu totul altfel dacă n-ar fi murit când aveai șapte ani.

Ea se întoarse puțin ca să stea față în față cu el.

– Lucrurile n-au ieșit chiar așa de rău.

El clătină din cap.

¹ Vite cu coarne lungi (n.tr.)